

dlení nebo potřeba ochrániti naléhavý veřejný zájem). Těchto předpokladů tu nebylo, neboť první soud nevydal dosud konečné usnesení, — jak sám uvádí i v zajišťovacím opatření ze dne 20. dubna 1932 i v usnesení odmítajícím rekurs ze dne 2. června 1932, kdež meritorní rozhodnutí teprve slibuje, a nepředcházely tudíž zajišťovacímu opatření ani usnesení ani rekurs proti němu. Není tu tudíž předpokladu nepřipustnosti rekursu podle odst. (4) § 50 cit. zák. První soud použil neprávem odmítacího práva podle odst. (1) § 39 cit. zák., neboť měl podle odst. (3) § 39 rekurs předložiti nadřízenému soudu k rozhodnutí, jak správně uvedl ve svém rozhodnutí rekursní soud.

Čís. 11901.

Podstatnou jest vada (§ 1167 obč. zák.), činící dílo neupotřebitelným. Takovouto vadou jest co do účinku i nedostatek vlastností výslovně smluvených, za podmínku určených, třebas nedostatek tento není i vadou podstatnou.

Nerozhoduje objektivní upotřebitelnost díla, nýbrž jeho upotřebitelnost pro objednatele.

Jest na vůli objednatele, zda chce od smlouvy odstoupiti, či žádati opravu vad nebo zmenšení úplaty.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, Rv II 324/31.)

Žalující banka jako postupnice B-a domáhala se na žalované firmě zaplacení za zhotovení zábradlí a výtahových dveří. Žalovaná namítla najmě, že dílo mělo podstatné vady. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Vadnost řízení a nesprávné právní posouzení věci shledává dovolatelka v tom, že nižší soudy neprojevíly a neodůvodnily úsudek, zda jde o podstatnou vadu, čili nic. Tu sluší uvážiti toto: Nárok na odstoupení od smlouvy předpokládá podle § 1167 obč. zák., by vada díla byla podstatná. Podstatnou jest vada, činící dílo neupotřebitelným; jí na rovni jest vada, která se, byť i nedůležitá, přičí výslovné podmínce. Nedostatek slíbené vlastnosti jest vždy vadou odůvodňující odstoupení od smlouvy. I kdyby v § 1167 byl zdánlivý rozpor mezi první a druhou větou, jest jej vyložiti tak, by obě věty mohly vedle sebe obstáti. Nelze tudíž uváděti podstatnost vady jako zvláštní nedostatek vedle neupotřebitelnosti díla a vedle nedostatku smluvené vlastnosti. Neprávem proto dovolatelka klade váhu na to, že od smlouvy lze odstoupiti jen, je-li vada vedle neupotřebitelnosti díla nebo vedle scházející smluvené vlastnosti ještě nad to vadou podstatnou. Nesprávnost tohoto názoru vyplývá z druhé věty § 1167 obč. zák., kdež se uvádí protiklad: »nejsou-li vady ani podstatné ani se nepřičí výslovné podmínce«, z čehož zjevno, že zákon uznává za podstatnou onu vadu, která činí dílo neupotřebitelným, a klade této vadě co do účinku na roveň nedostatek vlastností výslovně

smluvených, za podmínku stanovených. Není proto doslovem § 1167 obč. zák. odůvodněn výklad žalobkyně, že nedostatek vlastností smluvených může odůvodniti odstoupení od smlouvy jen, je-li nedostatek ten i vadou podstatnou, nedostatek ten vždy k odstoupení opravňuje, což je přirozeno, neboť by jinak opatření vymíněné určité vlastnosti díla nikdy nebylo lze prosaditi, nebyla-li by tato vlastnost jinak na závadu užívání díla. (Srov. rozh. čís. 1623 a 5270 sb. n. s.). Zjistil-li tedy odvolací soud, že vady díla B-em dodaného činí dílo vzhledem k jeho souvislosti se stavbou nepotřebným, jde o podstatnou vadu, pro kterou jest žalovaná strana oprávněna od smlouvy odstoupiti podle § 1167 obč. zák. Při tom nerozhoduje objektivní upotřebitelnost díla, nýbrž jeho upotřebitelnost pro objednatele (rozh. 5720). Okolnost, že vady lze opravou odstraniti, a že je dodavatel díla chce opravit, nepadá na váhu, neboť jest na vůli objednatele, zda chce od smlouvy odstoupiti či žádati opravu vad nebo zmenšení úplaty (viz rozh. čís. 3103 a 5270 sb. n. s., dále Gl. U. 4618, 5437 a 6669).

Čís. 11902.

Byla-li povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti nepatřící prý povinnému, nýbrž třetí osobě téhož jména, jest sice tato osoba oprávněna k rekursu, ale její rekurs není opodstatněn, nejsa vhodným prostředkem k obhájení jejich tvrzených práv.

(Rozh. ze dne 17. září 1932, R I 703/32.)

Soud první stolice povolil exekuci na polovici nemovitosti náležející Josefu Š-ovi. V rekursu uplatňoval Josef Š. starší, že exekuční titul a povolení exekuce směřují proti Josefu Š-ovi mladšímu, kdežto polovice usedlosti, na kterou byla povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva, nepatří Josefu Š-ovi mladšímu, nýbrž stěžovateli, Josefu Š-ovi staršímu. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle procesních spisů byla žalovaná strana označena takto: Josef Š., výrobce sklen. zboží v J., čís. 33 a proti této straně byl vynesena rozsudek podle §§ 442, 396 c. ř. s. Že toto označení žalované strany vyhovuje ustanovení § 75 čís. 1 c. ř. s., nelze pochybovati. Totéž označení povinné strany obsahuje podle § 54 ex. ř. exekuční návrh a jest jen otázkou, zda patří majetek, na který má býti vedena exekuce, povinné straně, či stěžovateli. Rekursní soud obstaral si knihovni lustrum o nemovitosti vl. čís. 33 pozemkové knihy katastrálního území J., na kterou jest exekuce vedena, a z tohoto lustra nelze zjistiti, či majetek tato nemovitost, pokud se týče dotyčná polovice nemovitosti je, neboť vlastnické právo je připsáno Josefu Š-ovi a Žofii Š-ové na polovici. A právě z této okolnosti soudí rekursní soud, že vymáhající strana nedostala povinností uloženým jí § 7 první odstavec, § 54 čís. 3 ex. ř., poněvadž neprokázala, že polovice domu, na kterou má býti zástavní právo vnučeně vloženo, jest skutečně vlastnictvím povinné strany. Tímto opomenutím nesmí rekurent býti donucen, by snad vedl zdlouhavý spor podle § 37 ex. ř. a prokázal své vlastnictví, poněvadž tento důkaz náleží vy-